

opusdei.org

Meditacije: subota drugog tjedna korizme

Razmišljanja koja nam mogu pomoći u molitvi tijekom korizme.

27.02.2025.

- Praznina mlađeg sina
  - Očeva ljubav
  - Sloboda starijeg sina
-

FARIZEJI i pismoznanci mrmljali su među sobom. Bili su nezadovoljni što se Gospodin susreće s grešnicima. No Isus, poznajući njihove misli, odlučio im je ispričati tri prispodobe kako bi bolje razumjeli kakva je Božja ljubav. Prvo, ispričao je prispodobu o pastiru koji ostavlja svoje stado kako bi pronašao izgublenu ovcu (usp. *Lk* 15,4-7). Zatim onu o ženi koja pretražuje kuću dok ne pronađe izgublenu drahmu (usp. *Lk* 15,8-10). Na kraju, ispričao je dulju priču: onu o izgubljenom sinu i milosrdnom ocu (usp. *Lk* 15,11-32).

„Čovjek neki imao dva sina. Mlađi reče ocu: ‘Oče, daj mi dio dobara koji mi pripada.’ I razdijeli im imanje“ (*Lk* 15,11-12). Nakon što je primio svoje nasljedstvo, otišao je u daleku zemlju. Želio je potpunu promjenu u svom životu jer mu je disciplina u očevoj kući postala nepodnošljiva. Mislio je da će, ako se preda svojim strastima, napokon pronaći sreću za

kojom je čeznuo. Ipak, čim je potrošio svoje bogatstvo, ponovno je osjetio usamljenost i prazninu.

„Osjećaj da ovo još uvijek nije bio pravi život postajao je sve snažniji; doista, nastavljajući činiti sve te stvari, život mu je sve više izmicao. Sve je postalo prazno: ropstvo ponavljanja istih stvari ponovno se pojavilo.“[1]

Toliko je očajavao da je počeo čuvati svinje i „želio se nasitati rogačima što su ih jele svinje“ (*Lk 15,16*). Konačno, „došavši k sebi,“ rekao je: „Koliki najamnici oca moga imaju kruha napretek, a ja ovdje umirem od gladi!“ (*Lk 15,17*). I ustajući, krenuo je prema očevoj kući. „Ljudski je život na neki način stalno vraćanje u Očev dom,“ rekao je sveti Josemaría. „Vraćanje kajanjem, obraćenjem srca koje u sebi nosi želju za promjenom, čvrstom odlukom da popravimo svoj život; ono se zato očituje i u djelima žrtve i predanja. Vratiti se u kuću

svoga Oca, po sakramentu oproštenja, znači priznati svoje grijehе, obući se u Krista i tako postati njegova braća, pripadnici Božje obitelji.“[2]

OD TRENUTKA kada je njegov mlađi sin otišao, otac više nije imao mira. Često se pitao: „Što li je s njim? Gdje li je sada? Je li dobro?“ Svakoga dana izlazio je na terasu nadajući se da će ga vidjeti kako se vraća. Tako su prolazili mjeseci, sve dok jednog dana nije ugledao nekoga kako prilazi imanju. Iako je bio još daleko, otac je bio siguran: to je bio njegov sin. „Dok je još bio daleko, njegov ga otac ugleda, ganu se, potrča, pade mu oko vrata i izljubi ga“ (*Lk 15,20*).

Ljubav u očevu srcu čekala je ovaj trenutak, zato se nije mogao suzdržati. Kad je sin počeo svoju

unaprijed pripremljenu molbu za oprost – „*Oče, sagriješih protiv Neba i pred tobom...*“ – činilo se da ga otac ni ne sluša. Nisu ga zanimale lijepe riječi. Jedino što je želio bilo je radosno slavlje. „Brzo iznesite haljinu najljepšu i obucite ga! Stavite mu prsten na ruku i obuću na noge! Tele ugojeno dovedite i zakoljite, pa da se pogostimo i proveselimo!“ (*Lk 15,22-23*). Nije želio da njegov sin živi s neprestanim sjećanjem na prošle grijehе. „Otac mu je mogao reći: ‘U redu, sine, vrati se kući, vrati se poslu, idi u svoju sobu i pripremi se za novi početak.’ To bi već bio dobar način opraštanja. Ali ne! Bog ne zna oprostiti bez slavlja! I otac slavi jer je u radosti što ponovno vidi svoga sina kraj sebe.“[3]

Osjetivši očev zagrljaj, sin shvaća da je sreća boravka s ocem mnogo veća od svih užitaka koje je mogao tražiti. I još je sigurniji, jer čak ni njegovi grijesi nisu spriječili njegov

povratak. „Da, u pravu si: kako je duboka tvoja bijeda! Da je ovisilo o tebi, gdje bi sada bio, dokle bi stigao?... ‘Samo ljubav puna milosrđa može me i dalje voljeti,’ priznao si. Utješi se: On ti neće uskratiti ni svoje Ljubavi ni svoga Milosrđa, budeš li ga tražio.“[4]

Tijekom svega tog vremena stariji je sin ostao kod kuće. Dani su mu prolazili radeći na imanju, brinući se za potrebe svoga oca. No često, osobito kada bi dan bio naporan, misli bi mu odlutale prema bratu. Ponekad bi se čak osjećao krivim što je želio otići iz očevog doma. Ali znao je da ne može otići; mora ispuniti očekivanja koja su sada bila na njegovim ramenima kao jedinom sinu koji je ostao.

Možda je bio obuzet tim mislima kada je, vraćajući se iz polja nakon napornog dana, u daljini začuo glazbu i pjesmu. Iznenaden, upitao je jednoga od slugu što se događa.

„Došao tvoj brat pa otac tvoj zakla tele ugojeno što sina zdrava dočeka“ (*Lk 15,27*). Bio je toliko uznemiren da je odbio sudjelovati u slavlju. Kad ga je otac došao potražiti, požalio se:

„Evo toliko ti godina služim i nikada ne prestupih tvoju zapovijed, a nikad mi ni jareta nisi dao da se s prijateljima proveselim.“ (*Lk 15,29*).

Otac je bio povrijeđen vidjevši da mu sin nije radostan, da svoje obveze ispunjava s pravničkim

mentalitetom: „Poslušao sam te, stoga zaslužujem nagradu.“ No otac ga ne kritizira niti kori zbog takvog stava. Samo mu odgovara: „Sinko, ti si uvijek sa mnom i sve moje – tvoje je“ (*Lk 15,31*). Prelat Opusa Dei ističe:

„Ne postajemo slobodni tako da se emancipiramo od Očeva doma, nego

prihvaćajući stvarnost da smo sinovi i kćeri.“[5] Živjeti slobodno u Očevu domu uključuje mnogo više od ugojena teleta. Molimo našu Majku da nas nauči uživati u stvarnosti da smo Božja djeca i da uvijek budemo spremni vratiti se u Očev zagrljaj, koliko god puta to bilo potrebno.

---

[1] Benedikt XVI, Homilija, 18. ožujka 2007.

[2] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 64.

[3] Papa Franjo, Angelus, 27. ožujka 2022.

[4] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 897.

[5] Fernando Ocáriz, Pastoralno pismo, 9. siječnja 2018., br. 4.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/meditacije-subota-drugog-
tjedna-korizme/](https://opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-subota-drugog-tjedna-korizme/) (26.03.2025.)